

érni s én a részletterveket az árlejtés eredményéhez képest 3—4 hét alatt átdolgozám, azután ki lehetne írni a végső árlejtést. Most pedig tisztelettel kérem az előadó urat, méltóztassék az egyes kívánalmakat elősorolni, hogy azokra a fölvilágosítást megadhassem.

(Megindul a vita.)

Ottovay István a tárgy általános részéhez kívánt előbb szólni. Nem helyesli a próbaárlejtés kiírását, mert ez nemcsak hogy elkedvetleníti a vállalkozókat, de súlyos ezrekbe is kerülnek. A terveket először a kívánt módon át kell dolgozni, azután lehet csak szó az árlejtés kiírásáról.

Bokor Pál helyettes polgármester szintén ezen a véleményen van. Ebben a kérdésben szerinte nem is határozhat a bizottság, mert erre nem kapott mandátumot. Feladata pusztán a tervek revidálása és azoknak a módoknak a kijelölése, amelyekkel megtakarítást lehet elérni. A próbaárlejtés különben sem felelne meg a célnak és ismét hónapokkal odázná el az építés megkezdését.

Tóth Mihály főmérnök nem helyesli a szennyvizek és a csapadék külön-külön való levezetését. Ezeket egy csatornával kell levezetni a jelenlegi magasságon.

Korb Flóris röviden válaszolt a fejszóla-ásokra. A levezetendő vizeket külön kell választani, az árlejtés kérdésében pedig félreértés forog fenn. Helyes, amit a polgármester mondott, ő azonban a próbaárlejtést a megtakarítás principiuma keretében említette fel. A városra nézve ez semmiféle obligóval, vagy költséggel nem jár, viszont az építkezés olcsóbbá tétele érdekében kívánatos.

A bizottság a próba-árlejtés kiírása ellen foglalt állást, majd *átért a tervek részletes tárgyalására.*

Az első pont a költségvetésben tizenkilencezer koronával szereplő kapus- és szolgálakás volt, amelyet Korb Flóris a kórház elé tervezett. A bizottság több tagja azt kívánta, hogy ez az épület maradjon el s a kapusnak a betegfelvételi épületben, a szolgáknak pedig a kórház hátsó szárnyában ad-

janak lakást. Ottovay István ezzel szemben a kapusépület meghagyását ajánlja, mert szerinte szépen poentirozza az épület bejáratát.

A bizottság azonban úgy határozott, hogy a kapuslakást a felvételi épületben helyezi el, mert ezzel is megtakarít 19000 koronát.

Cicatricis Lajos dr. főispán azt mondja, hogy a gondnoki és a többi adminisztrációs irodát koncentrálni kellene, ez is elég jelentékeny megtakarítást jelent. A bizottság *hozzájárult* a főispán indítványához.

A gyógyszerár kérdése körül rövid vita fejlődött ki, mert az a kérdés vetődött fel, nem lenne-e alkalmasabb, ha gyógyszerár helyett drogériát állítanának fel a kórházban. Ez azonban a többség részéről nem talált helyeslésre. Ebben a kérdésben csak pozitív adatok alapján fog határozni a bizottság, amely a felvételi épület olcsóbbá tételére még a kétoldali bejárat elhagyását is javasolja.

A sebészeti pavillon marad úgy, ahogy azt Korb Flóris eredetileg tervezte. A belgyógyászati pavillonban a fürdőket az emeletről a szütembe helyezik. A bőr- és bújakóros beteg pavillonja is kisebb lesz, itt a tágas helyiségeket összefű vonják. Ellenben teljes egészében megmarad az elmebeteg pavillon nagysága, sőt ez az osztály parkkal és fürdővel bővül. Korb Flóris véleménye alapján a bizottság úgy a ragályosztályt, mint az elmebeteg pavillont eredeti méreteiben hagyta meg.

Végül Bokor Pál elnök a bizottság nevében fölkerlte Korb Flórist, hogy 3—4 héten belül tegyen véleményes jelentést arról, hogy a bizottság által kijelölt redukálással milyen összegű megtakarítás érhető el. Korb Flóris megígérte, hogy a legrövidebb időn belül be-terjeszti a kalkulációt, úgy, hogy a *juniusi közgyűlés már érdemleges határozatot is hozhat a nagykórház ügyében.*

Az ülés ezzel véget ért.

Huerta csapatainak veresége. A *Times* jelenti *Mexikóból:* Huerta csapatai a Tampikónál szenvedett nagy vereség után észak felé St. Louis del Patanos irányban vonul-

nak vissza. A kormánycsapatok el akarják érni Daetena állomást, de kérdéses, hogy ez a visszavonulás sikerrel fog-e járni, mert a felkelők a nyomukban vannak. A felkelők vezérei *Villa* és *Carranca* tábornokok a Tampikó-öböl elfoglalása által óriási előnyökhöz jutottak, mert akadálytalanul szerezhetnek be magunknak annyi fegyvert és lőszert, a mennyire csak szükségük van, mivel valószínűtlen, hogy az amerikaiak komolyan megakarnák akadályozni a fegyverszállítást. Pénzügyileg is óriási előnyöket biztosít a felkelőknek a tampikói-öböl elfoglalása, mivel a nagy gyapotgyárak, amelyekben óriási mennyiségű gyapot van felhalmozva, a felkelők kezébe jutottak. A kormánycsapatok azért szenvedtek olyan megsemmisítő vereséget, mert elfogyott a municiójuk. Az ágyúnaszádok, amelyek a nyílt tengeren tartózkodnak, sikeresen fedezték a kormánycsapatok visszavonulását, de amikor a felkelők elárasztották a folyót égő náftával, kénytelenek voltak a nyílt tengerre kifutni.

Pósa Lajos jubileuma.

— Gyermek a színházban. —

(Saját tudósítónktól.) A magyar gyermekirodalom megteremtőjének, az ország valamennyi aprószentje dédelgetett Pósa bácsi-jának negyven éves írói jubileumát ünnepli az ország és legelső sorban Szeged közönsége, melyhez az ősz költőt régóta bensőséges szálak fűzik.

Pósa Lajos kivételes költői pályafutása a legáltalánosabb és legteljesebb népszerűséghez vezetett. Kiss Józsefnek kívül nincs ma magyar költő, akinek irodalmi hatása olyan széles körökre terjedne ki, mint Pósaé. Szegeden kezdte küzdelmes pályafutását egy napilap szerkesztőségében s mint a legelterjedtebb gyermeklap munkás szerkesztője, most egy ország aprajának, nagyjának hódolatát fogja fogadni.

A szegedi közönség hódolatának bemu-

Viharos éjszakán.

Irta: Björnstjerne Björnson.

Éj van. A kunyhó kicsi és meleg. A falon halászszerzők lógnak. Ócska szekrény áll a szoba egyik szögletében, míg a függőpólcán tálak és csészék sorakoznak egymás mellé, vörösre festve a lobogó tűz lángja által. Az ágyat fehér függöny takarja el és a földön öt kis gyermek alszik egy széles kopott matrácson. Az ágy előtt egy halvány asszony — az anya — térdel és imádkozik. Férje a tengeren van, pedig az éj viharos és toronymagasságu fekete hullámokat korbácsol fel az északi szél.

Jörgen gyermekkorától halász. Naponként nehéz harcot vív a tengerrel, hogy kenyeret szerezzen feleségének és öt gyermekének. Hidegben, esőben, viharban, vagy ködben, minden este tengerre száll csónakján. Soha sem vesz maga mellé társat. Fáradságos munkája és reá leselkedő veszedelmek közben mindég feleségére gondol, aki ez alatt otthon ül és életéért aggódik. És ha tomboló szélvihar üvölt és hangosan rikolt az irány, tarka, ijesztő képek vonulnak el az asszony lelki szemei előtt. Szinte látja, hogy a hullám mint nyeli el a hajósnépet; látja, hogy a szél miként dobál ide-oda egy kis csónakot, melyben csak egy ember: az ő férje ül. Szinte hallja a gyenge alkotmány recsegését és érzi, hogy Jörgen emberfeletti erővel küzd életéért, de ereje lassanként elhagyja és ép abban a pillanatban gondol a biztos kikötőre, mikor elmerül...

És az északi szél dühöng, sivit. Alma végre teljesen kifárad a rettegéstől és gondolatai ekkor visszazökkennek a kunyhó belsőjébe. Szemei aggodalmasan tapadnak az

órára, mely percről-percre feltartóztatlanul siet tovább...

Hirtelen elhatározással kendőt dob vállára és kimegy, hogy megnézzé a tengert és azt, hogy jól világítanak-e a jelzőlámpák. Fagyos zápor esik s jéghideg vízcseppeket csapkod arcába a szél. Sötétebb már alig képzelhető, mint ez a téli éjszaka. Egyetlen ablakból sem szűrődik ki világosság.

Közben megáll egy roskadozó házacska előtt. Gerendái közt csak úgy fütyül a szél. Ajtói reszketnek és szalmafedelét félig lefújta a szél.

Ah, ma teljesen megfélemedtem a szegény özvegyről! — gondolja Alma magában. A rossz idő zavarta meg őt. Pedig Jörgen még tegnap este is tett róla említést, hogy az asszony beteg, tehát menjek el hozzá.

Kopog a rozszant ajtón. Semmi választ sem kap. Alma fázik, hiszen a szél dermesztően hideg. És annak a szegény betegnek biztosan ennivalója sincs és így kis gyermekei is éheznek. Ismételtén kopog, majd szól, de most sem kap feleletet. Ugyancsak mélyen alszanak! — gondolja. Erősen megnyomja az ajtót, pedig az magától is könnyen kinyílt volna.

Belép. Olajmécslámpa világítja be a nyomorúságos helyiséget, melybe becsepeg az eső a hiányos tetőzet következtében.

Az özvegy holtan fekszik az ágyon. Hideg karjai mozdulatlanul lógnak le a szalmáról. Szája nyitva maradt az utolsó kiáltás alatt, mely az örökléthe kísértéte.

Az ágy mellett bölcső áll, melyben egy kis leány és egy kis fiú alszik. Mindketten mosolyognak. Anyjuk, mikor közeledni érezte a halált, saját takaróját dobta rájuk. Ez volt az utolsó, amit értük tehetett...

És mit tett ekkor a halász felesége? ... Magával vitt valamit a viskóból. Ugy szalad, mintha üldöznék. Talán lopott? De hát találhatott-e valami ellopni valót a kunyhóban? És nagykendője alatt mégis rejteget valamit és szalad, szalad. Szíve vadul, dobog. Vissza sem néz és nyitva hagyja a kunyhó ajtaját, melyet a szél ki s be csapkod. Végre hazaér. Rögtön az ágyhoz rohan és leteszi azt, amit magával hozott: a meghalt asszony két kis gyermekét!

A kicsikék felébrednek és elkezdnek sírni. De Alma enni ad nekik és jó melegen betakarja őket. Azután tüzet éleszt, hogy megszáritsa saját, nedves ruháit...

Az asszony sápadt és olyan, mintha legnagyobb lelkiismeretkínózná. Végre lehajtja fejét és zokogni kezd.

— Ah, nem volt elég gondja szegény férjemnek eddig is? Mit tettem? Hiszen más is magához vehette volna ezt a szegény, két gyermeket, olyan valaki, akinek eltartásuk nem lett volna annyira nehéz, mint nekünk. Férjem talán meg sem fog érteni! ... Már meg is érkezett! ... Ah, még nem ... De mindjárt itt lehet, hiszen már virrad! ... Mit mondjak neki? ... Hihetetlen, hogy félek hazajövetelétől! ...

És a szegény asszony tovább töpreng. De aggodalmára nem talál megoldást. Kint sivit a szél, az eső zuhog és a sirályok rikácsolva köszöntik az ébredő napot. Alma végre teljesen kifárad gyöttrő gondolataitól.

Az ajtó ekkor kinyílik. A magas, erős, szőke halász ott áll a küszöbön. Csupa víz és kezében tartja hálóját.

— Megérkezett a tengerjáró! — kiáltja vigan.

— Ah, csak hogy itt vagy — válaszolt